

heten var det vesentlig mindre kalilut enn 10.000 liter, mindre enn halvdel, og denne kaliluten inneholdt meget mindre høykonsentrat eller tungtvann enn av Syverstad og Haukeli oppgitt. Kaliluten var ikke tjenlig til en atombombe eller atomenergimaskin. Den ble sendt i 16 fat og ikke i tankvogner. Noen få fat hadde mer enn 10 pst. tungtvann i kaliluten, andre mindre, over halvdel kun 0,8 kg. tungtvann i 100 kg. kalilut. Gad vite hva en sjåfør ville si hvis en bensinforhandler leverte ham «bensin» som inneholdt store mengder av vann og lut? Tror folk at der stilles mindre krav ved utløsningen av atomenergien enn ved en bilmotor? Eller forstår folk at der kreves den høyeste grad av akkuratess og at sabotasjefolkene snakk minst talt er misvisende?!

FORRESTEN VAR DE FAT FAT SOM INNEHOLDT KALILUT med en høyere konsentrasjon av tungtvann ikke helt fulle da der ikke var så meget kalilut av vedkommende konsentrasjonsgrad. Disse fat fløt da opp, ble berget av tyskerne og sendt til Tyskland. La oss nu se hva den tilsynelatende under vitenskapelig kontroll skrevne og autentiske boken IMI forteller om denne side av saken. Der heter det: «Ved å senke ferjen, var ødeleggelsene av tungtvann-fatene 100 pst. sikker.» Også her har altså «fagfolkene» overveielser klikket.

FORUTEN KALILUTEN skulle det ha vært ombord på den senkede ferja ikke 50 kg. ferdig tungtvann, som Syverstad hadde meldt, men en kasse med 20 kg. ferdig tungtvann som den gang var hele Hydros restbeholdning. Men disse 20 kg. var ikke med i denne ladning til tross for at de var oppført i Hydros forsøksbevis. De ble av det tyske politi etterpå funnet i fabrikk og sendt til Tyskland. Senkingen av ferja med det store tap av mennesker og materiell var dermed til ingen nytte.

Men . . . «dokumentar»-filmen **Tungtvann**, sabotasjekomiteens medlem Thore Bøye og aksjonslederen Knut Haukeli forsøker å bibringe publikummet en annen oppfatning! Sannheten kan dog ikke lengere mørklegges, det er svært mange som kjenner forholdene. I historien vil det hele bli brennmerket.

Haukeli skriver: «Filmen er en nøyaktig kopi av det som faktisk hendte, så langt det har vært mulig å rekonstruere hendingsene». Tror han selv på dette?

Vemork den 27.-30. febr. 1943 bygget og installert 18 nye apparater av tilsvarende type og påbegynt den fortsatte konsentrasjon av tungtvann i det nye anlegg i midten av juni 43. Men det varer flere uker før man der får ferdigprodukter av den kaliluten som tas i arbeid, selv etter at denne kaliluten i flere uker og måneder i forveien har vært bearbeidet i den store vannstoffhydrolysen hvor flere 10.000 elektrolyse-seller er tatt til bruk for forkonstrueringen av tungtvann. Denne forkonsentreringen hadde også etter sabotasjesprengningen av de 9 nevnte apparater fortsatt uten stans. Den første sabotasjen hadde da heller ikke den betydning som London og andre trodde.

Tungtvannproduksjonen på Vemork, Saaheim og Notodden ble stoppet i august 1943. Den var ikke igang da Rjukan og Vemork ble bombet den 16. november 1943 av de allierte fordi Hydro leverte kvelstoff og kullsyreis til tyskerne, hva de allierte anså som ytterst krigsviktig. Allerede den 24. juli 1943 var Hydros anlegg på Herøya blitt bombet.

AV DENNE GRUNN KUNNE det ikke leveres ammoniakk fra Rjukan til Herøya og produksjonen på Rjukan og derfor også på Vemork måtte reduseres. Derav følger automatisk at også tungtvannproduksjonen ble mindre da tungtvann under hele konsentreringen utvinnes som et biprodukt til vannstoffhydrolysen. Allerede tidligere var tyskerne stoppet opp med sine atomenergimaskinarbeider i Tyskland da de hadde forstått at de ikke hadde tilstrekkelig industriell yttevne dertil så lenge krigen varte. De hadde mer enn nok tungtvann på lager forskjellige steder i Tyskland og gikk derfor med på at tungtvannproduksjonen her i landet ble stoppet etter at jeg i begynnelsen av august 1943 hadde foranlediget Wehrwirtschaftsstab, som formidlet alle forhandlinger mellom Hydro og de tyske vitenskapsmenn, å fremtvinge dette i Norges interesse og å nedlegge sin befattning med saken. Høykonsentreringsapparatene på Vemork ble demonstrativt frakoblet og sto ubenyttet mot veggen da bombingene kom. En kan jo spørre Haukeli hvor der er blitt av det tungtvann som etter hans påstand skal være produsert fra august inntil november 43?

Dessverre foreligger så meget skryt og løgn og fortelser omkring tungtvann at det er vanskelig for ikke innvidde å

Innen mr. Miller forlot Argentina overrakte han senorita Evita Peron en gave fra Washington, det var en underkjole av nylon, et delikat pant på de varme følelser, som det demokratiske regime i Washington vil vekke hos den mektige dame i Buenos Aires.

Skjerpet russisk —

(Fort. fra side 1)

RODIONOV'S OPPGAVE I ATEN

er i dag åpenbar. Han skulle søke å støtte den politiske venstrefløy, som etter det mislykkede opprør ved juletid 1944 var på derensiven. Det lykkedes ham ikke å nå noe resultat og i 1947 ble han hjemkalt, forat Moskva mer direkte kunne dra seg nytte av hans sakkunnskap om den politiske og etterhanden militære strid i Hellas, som opptok sinnene over hele verden. Rodionov dukket opp i Lake Success i de dager da Gromyko anstrengte seg som best for å vinne pontisk gresk seir, samtidig med at Markos kjempet for livet i de greske fjell. Men det var Gromyko som tørte ordet dengang, selvom Rodionov leverte bakgrunns materialet.

I DEN SISTE TID HAR RODIONOV

hatt en betydningsfull stilling i den russiske hovedstad, hvor han har satt seg inn i de nordiske spørsmål, som heldigvis ikke likner de greske — i hvert fall ikke på overflaten. Imidlertid er der visse likhetspunkter. Både Sverige og Hellas behersker viktige sjøveier til Sovjet-Unionen og begge er — sett med Moskvas øyne — dominert av amerikansk politikk, selvom ikke Sverige mottar militær hjelp fra U.S.A., men dette er fra russisk synspunkt bare en gradforskjell.

Om Rodionovs utnevning betyr noen skjerpelse av Russlands holdning overfor det betydningsfulle nordiske område, er det for tidlig å uttale seg om. Han vil sikkert først sette seg nærmere inn i forholdene og ikke bare lese «Kustvärnet».

gjennemskue det hele. — Men etter hvert kommer sannheten fram og blir kjent i videre kretser, selv om det ikke går fort. I historien vil sannheten seire!

Gvarv 25. mars 1950.

E. Scheepke.

beslaglagt forretningsbøkene for å granske om angjeldende har mottatt penger fra utlandet til sin propaganda mot Peron. — Og for å sitere «Times»:

Telefonsamtaler avlyttes og brever åpnes Ifjor publiserte regjeringsorganet «Democracia» fotokopier av et antall brever skrevet av eller adressert til Spruille Braden, den tidligere amerikanske ambassadør i Argentina og senere tilforordnet utenriksminister for latinamerikanske spørsmål i Washington. Korrespondansen ble ført med velkjente argentinske politikere som var Perons fiender og skriver seg fra tiden juli 1945 til juni 1947.»

Naturligvis rases det over en slik indiskresjon og over at den argentinske regjeringspresse våger å avsløre slikt spill med utenlandske makter. Men det forhindrer ikke at mange begynner å kjenne seg igjen også i de demokratiske stater. Vil man være frihetens talsmann, må man først og fremst holde sin egen sti ren. Det har adresse til alle — også til våre egne makt-havere.

Pariakasten

Bladet Vestfold som utkommer i Sandefjord, er redd for at tidligere NS-medlemmer skal bli en pariakaste i samfunnet:

«Skal grupper innen samfunnet fortsette å stenge fhv. NS-folk ute fra de arbeidsfelter som interesserer dem, kan vi ikke vente annet enn at disse mennesker må føle seg som en paria.

Det er en kjent sak at vi ikke har klart å gjennomføre et rettferdig oppgjør med NS-folkene. Oppgaven var over evne, og rettsoppgjøret har skapt mye berettiget bitterhet. Våre klokkeste hoder kommer til å strides om dette oppgjøret i årtier framover, forutsatt at vi får beholde ytringsfriheten. Det totalitære system står sterkere idag enn noensinne, og vi vet ikke hva framtiden kan bringe.

En ting har vi iallfall tilfelles med NS-folkene, og det er at vi ikke vil at Norge skal bli en kommunistisk stat. Frykten for et Sovjet-Norge drev mye kjekk ungdom inn i NS, og en god del av dem mistet livet på Østfronten.

Vi har alle ansvar for det som skjedde 9. april 1940, da landet vårt ble hærtatt. Vi kan ikke bare skylde på NS. Ansvaret faller på oss alle sammen.

Nye farer truer landet vårt, og vi må være på vakt. Vi står overfor en helt ny situasjon, og det er nødvendig

sjønen og kunne ikke se at det var noen spesielle vanskeligheter ved den. Men komiteen uttaite at det kunne få alvorlige konsekvenser ikke å okkupere Bergen og Stavanger hvis flyplasser lett kunne bli tatt av tyskerne hvis vi ikke kom først (uthevet her).

Det neste dokument, datert 20. mars, har liten interesse i denne forbindelse og forbigaas. Det følgende dokument er datert 27. april 1940, og det har som kjent hendt meget i mellomtiden, idet «vi ikke kom først»,

«Av dokument nr. 10. Referat fra «Supreme Councils» 9. møte i London.

London 27. april 1940. Nedenfor gjengis det som vedkommer Norges-telttoget.

Hemmelig
Tilstede var av britiske: Mr. Neville Chamberlain, Lord Halifax, Mr. Winston Churchill . . . her kommer en lang rekke navn uten spesiell interesse.

Av franske: Reynaud, Daladier Corbien, General Gamelin, admiral Darlan osv.

UNDER MØTET UTTALTE REYNAUD på vegne av seg selv og sine franske kolleger at de var meget glad over å ha en åpen diskusjon om den meget alvorlige situasjon i Skandinavia. Hva angår Skandinavia, så hadde de allierte operasjoner hatt 2 hensikter:

1. å landsette i Trondheimsdistriktet tilstrekkelige krefter for å stive av den norske motstand.
2. å utøve en heldig virkning på svenskene.

Hovedhensikten var å lage et nytt krigsteater hvor tyskerne ville bruke opp sine menn, sine materialer og særlig sin flystyrke, og fremfor noen andre reserver, særlig sine oljereserver», (uthevet her).

Man blir målløs over en slik rendyrket kynisme. King-Halls sier i en fotnote til ovenstående: «Det er vanskelig å tenke seg en mer absurd strategisk oppfatning. Er det ikke forferdelig at slike folk og slike hoder skal stå i spissen for en nasjon under krig og være ansvarlig for avgjørelser som berører tusenvis av menneskeliv (også bl. a. tusenvis av norske menneskeliv, (forf. anm.) Det er nok til å gjøre krigsguden Mars til pasifist».

SOM EN PASSENDE AVSLUTNING gjengis King-Halls

at vi har blikket rettet mot framtiden.

La oss samle oss om det viktigste. Et fritt Norge hvor alle kan si sin mening uten å bli forfulgt eller spæret inne for sine meninger skyld.

gen høsten 1945, fordi sorenskr. Harbek ble valgt til formann?

I stedet for å svare returnerte sorenskrivener brevet, påtegnet at han ikke ville diskutere med Fanebust.

Herr Fanebust skrev da til hr. Bonnevie ang. det sistnevnte spørsmål. Men høyesterettsdommeren har ikke besvart brevet. Vi tillater oss derfor å spørre om noen av våre lesere kan løse gåten?

Da Fanebust-saken allerede er begjært gjenopptatt er det av en viss betydning å bringe klarhet i dette.

Til slutt vil vi gjerne atter pointere at hensikten men denne artikkel er å bevise nødvendigheten av en revisjon av «rettsoppgjøret».

De som er straffet for å ha fulgt det lovlige Justisdepartements påbud, må før eller siden selvsagt få oppreisning og erstatning.

Og de tusener som har gjort noe mindre enn sorenskriver Harbek, og likevel er straffet på en eller mange måter, har krav på en hurtig og rettferdig oppreisning.

Alle er like for loven!

avslutningskommentar: «I lys av de dokumenter som er trykte i denne rapport, får Churchills bemerkning i hans tale i House of Commons (Underhuset) 11. april 1940 en ny og fullstendig mening. Han sa: «Jeg må erklære overfor Huset at jeg føler vi har oppnådd en stor fordel forutsatt vi handler med stadig økende kraft for å få størst mulig fordel av den strategiske feil som vår dødsfiende er blitt provosert til». — Se Hansard (Parlamentsreferat) co. 749»

Flere bevis for vestmaktens aggressive planer mot Norge, skulle vel nærmest synes overflødige. Imidlertid kan de kompletteres ytterligere.

Av dokument nr. 3 fremgår at man i London p r. 11. mars 1940 hadde hatt hele 18 — atten — møter i den komite som var nedsatt for å «studere» det skandinaviske projekt med det resultat at landing utenfor Narvik ble foreslått som det beste alternativ. Og det ble ikke bare foreslått — det ble virkelig gjort forberedelser til en alliert aksjon mot Narvik-distriktet.

Artikkel nr. II kommer i neste nummer.

Opplag 10.300

Løssalgpris 25 øre

Nordmørspostens Trykkes